

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θβος Παρτησιών ἀριθ. 9.

Αί συνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Λαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — Jule Descloreaux : ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΙΛΗΜΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς σαγηνευτικῆς μυθιστορίας τὸ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, δημοσιευθήσεται ἕτερον ἔξοχον ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΔΕΕΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Λάμπρου Ἐνυάλου ὑπὸ τὸν τίτλον :

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπέστου συγγραφέως τῆς Κυρίας τῶν Καμελιῶν, τοῦ Μυθιστορημάτος τῆς Γυναίκος καὶ τῶσων ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρφῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

"Ἦρχισε τότε νὰ ἐκφέρῃ κραυγὰς γοεράς, χωρὶς νὰ συγκινήσῃ οὐδένα τῶν φυλάκων τῆς. Ἀπεναντίας ὁ προηγούμενος οὐλαμὸς ἔσπευσε τὸ βῆμα ὅπως ἀπομακρυνθῆ τῆς ἀμάξης, ὁ δ' ἐπόμενος ἐβράδυνεν ἐπίτηδες τὸ βῆμα διὰ νὰ μείνῃ ἡ ἀιχμαλωτος ἀπομεμονωμένη. Ἡ μαρκησία, ἥς τὸ θάρος καὶ ἡ ἀπάθεια πρὸς στιγμὴν ἐκλονίσθησαν, ἠσχύθη διὰ τὴν δειλίαν τῆς καὶ ἀντὶ τῶν ἀνωφελῶν κραυγῶν ἀφέθη εἰς προσευχὴν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀμάξα ἔτρεχε μετὰ πολλῆς ταχύτητος εἰς τὰς σκολιάς ἐκεῖνας ὁδοῦς, αἱ συγκρούσεις καὶ οἱ τινάγμοι ἐγένοντο ἀνυπόφοροι καὶ ἡ μαρκησία δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ στοναχὴν, οὐχὶ πλέον φόβου, ἀλλ' ἄλγους. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἔκλινε πρὸς τὸ ὀπίσω μωλωπισθεῖσα ἐκ τῶν τινάγμων καὶ πρὸς στιγμὴν ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ ἀλλοκότου καὶ ὀδυνηροῦ ἐκείνου μαρτυρίου.

Ἐνῶ ἡ ἑμῶν πορεία ἐξηκολούθει, ἵππεὺς τις ἐνεφανίσθη παρὰ τὴν θυρίδα, ἔρριψε βλέμμα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀ-

μάξης καὶ ἐκραύγασε μετὰ φωνῆς ὀργίλου εἰς ξένην γλῶσσαν λέξεις τινάς, ὧν ἡ μαρκησία δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν καὶ αἰτινες ἀντήχησαν εἰς τὴν ἀκοήν τῆς ὡς μουσικὴ παράδοξος ἀλλοκότου ὄνειρου.

Ἡ ἀμάξα ἐσταμάτησε διατηρήσασα ἐπὶ τινὰς ἀκόμη στιγμὰς τὴν ἐλαττωμένην βαθμηδὸν ταλάντευσιν, ἥς παρέπεται ἡ ἰσορροπία.

— Πάσχετε, κυρία ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ μετὰ προφορᾶς ξενοφώνου ὁ ἵππεὺς, ἀποκαλύψας ἀεροφρόνως τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε, ἀποθνήσκω, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία προσπαθοῦσα εἰς μάτην νὰ τηρήσῃ ἀκίνητον τὴν κεφαλὴν ἐξηθρωμένη ἐκ τῶν τινάγμων.

— Μήπως προτιμᾶτε νὰ ἵππεύσετε ; ἐπανέλαθεν ὁ ἀγνώστος ἢ θὰ σὰς δώσω ἕνα ἵππον.

— Ἴππον ! . . διατί, κύριε ; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, ἥς ὁ τρόμος ἠῤῥῆξεν ἐκ τῆς εὐγενοῦς ἐκεῖνης προσφορᾶς.

— Διότι αἱ ὁδοὶ εἶνε εἰς κακὴν κατάστασιν καὶ δὲν δύναται νὰ διέλθῃ ἡ ἀμάξα, ἀπήντησε φλεγματικῶς ὁ ἵππεὺς ἐξοκολουθῶν νὰ κρατῆ εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, ἔχονεν δὲ νὰ διανύσωμεν μίαν λεύγαν ἀκόμη πλαγίου δρόμου πρὶν φθάσωμεν εἰς τὴν ὁδόν.

— Εἰς ποῖαν ὁδόν, κύριε ; ποῦ μὲ φέρετε, παρακαλῶ ;

— Εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Χάλης, κυρία.

— Εἰς τὸν πρίγκηπα τῆς Ὁράνζης ;

— Ναί, κυρία, εἶπεν ὁ ἵππεὺς μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε προδοσία ! Ποῦ εἶνε αἱ διαταγαί σας ;

Ἄλλ' εἶπεν ὁ ἵππεὺς δὲν ἀπήντησεν.

— Ποῖος ἔδωσε αὐτὴν τὴν διαταγὴν ; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, κυρία, εἶπεν ὁ ἵππεὺς, καταστέλλων διὰ τοῦ μανδυλίου του ὀξεῖαν βῆχα διασχίζουσαν τὰ στήθη του.

Ἡ μαρκησία συνήνωσε τὰς χεῖρας, μὴ δυναμένη νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἄλλ' εἶπεν ὁ ἵππεὺς ἀπέμεινεν ἀπαθὴς καὶ ἐν εὐ-

σεβάστῳ στάσει, ὡσεὶ ἤθελε ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν κυρίαν Μαιντενὼν καιρὸν ὅπως συνέλθῃ ἐξ ὀλοκλήρου.

— Δέχεσθε λοιπὸν τὸν ἵππον, κυρία ; ἠρώτησε, διότι ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι ἐπιειγόμεθα.

— Εἶμαι λοιπὸν ἀιχμαλωτος ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἀναμένουσα μετὰ τρόμου τὴν ἀπάντησιν.

— Ναί, κυρία ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐκυρίευσεν τὸ ἰσχυρότερον φρούριον τῶν συμμάχων. Κυριεύουσι λοιπὸν καὶ αὐτοὶ τὴν πολυτιμωτέραν του σύμβουλον.

— ὦ, εἶπε μετὰ πιεροῦ ἐλέγχου ἡ μαρκησία, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐκυρίευσεν τὸ Μόνς διὰ τῶν ὀπλων ἄλλ' ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, εἰς στρατηλάτης, ν' ἀρπάξῃ μίαν γυναῖκα διὰ προδοσίας ! .

— Κυρία, γινώσκω ὅτι αὐτὴ ἡ πράξις δὲν εἶνε ἱπποτικὴ, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ ἤδη ὁ χριστιανικώτατος βασιλεὺς καὶ ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ἔπαυσαν νὰ συμπεριφέρονται πρὸς ἀλλήλους ὡς ἱππῶται. Ἡθέλομεν νὰ συλλάβωμεν αὐτὸν τὸν ἴδιον Λουδοβίκον ΙΔ' τὴν ἐσπέραν ταύτην, δὲν ἤλθεν ὅμως αὐτὸς εἰς Ἀγιον Γισλανόν. Συλλαμβάνομεν σὰς, ἥτις ἀξίζει περισσότερον δι' ἡμᾶς ἀπ' ὅ,τι ἀξίζει τὸ Μόνς διὰ τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο.

— Κύριε, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἐγειρομένη ὅπως ἐξέλη τῆς ἀμάξης καὶ ἐκλιπαρήσῃ τὸν ἀγνώστον ἐκ τοῦ πλησίον, κύριε, χορηγήσατέ μου μίαν χάριν ἐπιτρέψατέ μου νὰ εἶπω μίαν λέξιν πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, πρὶν ἡ εἰδήσις τῆς ἀρπαγῆς μου διαδοθῇ.

— Συγγνώμην, κυρία, μὴ ἐνοχληθῆτε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ ψυχρᾶς εὐγενείας.

Καὶ κατῆλθε τοῦ ἵππου, ὃν εἰς ἱπποκόμος παραλαβὼν ἀπεμάκρυνεν. Εἰς ἕν αὐτοῦ νεῦμα, ὁ ἠνίοχος κατέλιπε τὴν ἔδραν του, οἱ ἔνοπλοι θεράποντες, οἵτινες ἦσαν Ὀλλανδοὶ ἐπίλεκτοι μετρηφισμένοι, ἀπεμακρύνθησαν καὶ ἐποθετήθησαν εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι βημάτων, ἡ δὲ ἀμάξα ἔμεινε τοιοῦτοτρόπως ἀπομεμονωμένη ἐν τῷ μέσῳ ἀπεράντου κύκλου στρατιω-

των και ιππέων, εις τοιαύτην απόστασιν, ὥστε νὰ μὴ ἀκούηται ἡ συνομιλία.

Ὁ ἰππεὺς ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, καὶ εἶπε πρὸς τὴν μαρκησίαν·

— Κυρία, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἐπιθυμῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας.

— Πρὸς αὐτὸν ὁμιλεῖτε αὐτὴν τὴν στιγμήν, κυρία, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Γουλιέλμος Γ'.

— "ὦ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Μαιντενών, ἥτις ἐγονυπέτησεν ἐντὸς τῆς ἀμάξης, σεῖς εἰσθε ὁ βασιλεὺς; ἐσώθη ἑπιπτόν! Ναί! συγχωρήσατέ με, Μεγαλειότατε! ἔπρεπε νὰ σὰς ἀναγνωρίσω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἐκ τῆς εὐγενούς καὶ ἀγερώχου μορφῆς σας. Δὲν θὰ ἐπιθάλατε, ὄχι, εἰς μίαν γυναῖκα τῆς περιωπῆς μου, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε, τῆς ἡλικίας μου, τὴν ὁποίαν βλέπετε, τὴν χλεύην, τὴν ἀτίμωσιν μιᾶς ἀρπαγῆς, ἥτις θὰ μὲ καταστήσῃ περιγελῶν τῆς Εὐρώπης πάσης. Ὁ βασιλεὺς Γουλιέλμος ν' ἀρπάσῃ παρὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' τὴν γυναῖκα, ἣν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ μου καλοῦσι γηραιὰν παλλαίδα!..

"ὦ, Μεγαλειότατε, ἐστὲ γενναῖος! μὴ μὲ ἀτιμάσετε, φονεύσατέ με μᾶλλον!.. Ὁρκίζομαι εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα ὅτι θὰ εὐχομαι ὑπὲρ ὑμῶν διὰ τὴν εὐεργεσίαν ταύτην καὶ θὰ σὰς εὐλογῶ!

Ὁ βασιλεὺς ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ κύψας τὴν κεφαλὴν ἔμεινεν ἐπὶ μακρὸν βεθυθισμένος εἰς ῥέμβην.

— Ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ νὰ φανῶ γενναῖος, εἶπεν· ἀλλὰ ποῦ στηρίζεται ἡ αἰτιήσας; Μήπως ἐφάνθησαν γενναῖοι ἀπέναντί μου εἰς τὰ διαβούλια τῶν Βερσαλλίων; Μήπως εἶνε γενναῖον πρᾶγμα δι' ἕνα βασιλέα νὰ μὲ καταδιώξῃ διὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς περιφρονησεῶς του, διότι ἀπεποιήθη νὰ δεχθῶ ὡς σύζυγον τὴν θυγατέρα τῆς δεσποινίδος Λαβαλλιέρ; Ἦτο γενναῖον τὸ παρελθὸν ἔτος, ὅτε ἐπληγώθη μαχόμενος ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων μου εἰς τὴν ἐν Βοινη μάχην, νὰ κρεμάσω καὶ νὰ καύσω τὸ ὁμοίωμά μου οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, ἐνῶ εἰς μερικὰς ἐπαρχίας ἠτοιμάζοντο νὰ ψάλωσι δοξολογίας; Ὁχι, κυρία! ἦτο ἐπαίσχυντος ὁ πόλεμος ὃν ἐκίνησαν κατ' ἐμοῦ, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀπαντῶ διὰ πολέμου ἀνηλεοῦς.

— Αἶ, Μεγαλειότατε!... γινώσκετε ποῖος ὑπεκίνησε τὸν πόλεμον τοῦτον κατ' ὑμῶν; Μήπως ἦτο ὁ βασιλεὺς; μήπως ἦμην ἐγώ;

— Ἦτο ὁ Λουδοῦξ, θέλετε νὰ εἴπετε;

— Μεγαλειότατε...

— Τοῦλάχιστον λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ ὁμιλήσετε μετ' εὐλκρινείας.

— Ἔστω! ναί, Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Λουδοῦξ ἦτο ὁ ἐξαναγκάσας τὸν βασιλέα εἰς τὸν ἐπονεϊδιστὸν αὐτὸν καὶ ἀμείλικτον πόλεμον· αὐτὸς εἶνε, ὅστις, κατεχόμενος ὑπὸ ἀσθέστου διψῆς ἐξουσίας, προσπαθεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν νὰ καταπιῇ ὄλον τὸ αἷμα καὶ ὄλον τὸ χρυσίον τοῦ κόσμου. Αἰσθάνεται ἀνάγκην νὰ βλέπῃ τὸ αἷμα χυνόμενον ὁ ἀνθρώπος

αὐτός. Ὅτε ἡ εἰρήνη, ἥτις φεῦ! βραχύτατα διήρκεσεν, ἐσταμάτησε τὴν αἱματοχυσίαν ἐν Εὐρώπῃ, τί ἔπραξεν ὁ Λουδοῦξ; ἔχυσε τὸ γαλλικὸν αἷμα κατὰ χειμάρρους καὶ διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἐχθροὺς εἰς τὸν βασιλέα, ἐχθροὺς κατ' ὄν νὰ πολεμήσῃ, ἔπεμψε τοὺς δραγόνους νὰ σφάζωσι γυναῖκας, γέροντας, παιδία.

— Γνωρίζω τὸν Λουδοῦξ, εἶπεν ὁ Γουλιέλμος, καὶ θαυμάζω, κυρία, πῶς ἀφοῦ τὸν γνωρίζετε καὶ σεῖς, δὲν ἀπηλλάξατε τὸν βασιλέα ἀπὸ τὴν βλαβερὰν αὐτοῦ ἐπιρροήν. Ἀκούσατε καλὰ ὅ,τι σὰς λέγω, κυρία μου. Ὁ καιρὸς τῆς εὐδαιμονίας παρήλθε διὰ τὸν Λουδοβίκου ΙΔ' ἐὰν δὲν ἀποδιώξῃ αὐτὴν τὴν λύμην, τὴν ἀτιμάζουσαν αὐτόν. Ἐκάστη νίκη, τὴν ὁποίαν κερδίζει ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καὶ ἔγειναν αὐταὶ τώρα πολὺ σπάνια, στοιχίζει περισσότερον εἰς αὐτὸν παρ' ὅ,τι θὰ ἐστοίχιζον εἰς ἡμᾶς δέκα ἡτται. Εἴμεθα ἑκατὸν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι ἐν Εὐρώπῃ, οἵτινες ἐδαρύνθημεν τὴν ἀγερωχίαν τοῦ μεγάλου βασιλέως, καὶ τὴν ἀγριότητα τοῦ τυράννου Λουδοῦξ. Ἐπὶ δέκα ἔτη ἐζητήσαμεν γονυπετεῖς τὴν εἰρήνην, τώρα ἀναγνωρίζομεν ὅτι ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχωμεν εἶνε νὰ καταστρέψωμεν τὴν Γαλλίαν διὰ τοῦ πολέμου, χάρις δὲ εἰς τὸν κύριον Λουδοῦξ θὰ τὸ κατορθώσωμεν. Ἐπὶ μακρὸν, κυρία, ἤλπισα ὅτι ἡ εἰρήνη θὰ προήρχετο ἐξ ὑμῶν, ἥτις ὡς ἐπίστευον εἴχετε συμφέρον νὰ καταπαύσετε τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἠπάτηθη.

Ἡ μαρκησία ἐνόησε τὸν εὐστοχὸν ἐκεῖνον ὑπανιστῆσαι περὶ τοῦ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ βασιλέως.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν, ὅλοι θὰ εἴμεθα εὐδαιμόνες καὶ ἡσυχοὶ τὴν ἡμέραν κατ' ἣν ὁ βασιλεὺς θ' ἀποβάλῃ τὴν πλάνην του, ὡς πρὸς τὸ πραγματικὸν ποῖον τοῦ Λουδοῦξ· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος διατελεῖ ἀκόμη ὑπ' αὐτὴν.

— Καὶ δὲν δύνασθε νὰ ἐργασθῆτε ὡς πρὸς τοῦτο καὶ ὑμεῖς διὰ τοῦ ὑπερόχου πνεύματός σας καὶ τῆς τόσῃ νομίμου ἐπιρροῆς σας ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

— Τὴν ἐπιρροήν ταύτην, Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Λουδοῦξ ἐμποδίζει νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὰ συμβούλια τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Εἶνε δυνατόν, κυρία;

— Ἄν εἶχον ἄλλως, ἀπήντησεν ἀπλῶς ἡ μαρκησία, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ μὲ ἀπεκάλει ἀδελφὴν, ἀντὶ νὰ συμπεριφέρεται πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς αἰγμάλωτον ὑπόπτον ἐξαγορᾶς καὶ νὰ ὑπολογίζῃ κερδοσκοπικῶς περὶ τῆς μειζονος ἡ ἐλάσσονος θλίψεως, ἣν τὸ συμβᾶν μου θὰ προξενήσῃ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας.

Εἰς τὸν Γουλιέλμον ἐνεποίησεν αἰσθησὶν ἡ εὐγενὴς ἐκείνη καὶ τολμηρὰ παρηρησία.

— Κυρία, εἶπε, βλέπω ὅτι ἔχω πλησίον τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' μίαν φίλην καλλιτέραν ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζον.

— Δὲν θὰ τὴν ἔχετε πλέον, εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενών, μετὰ θλιβεροῦ στεναγμοῦ

βλέπουσα τοὺς περιστοιχίζοντας τὴν ἀμάξαν στρατιώτας.

— Θεὸς φυλάξοι, εἶπε διακόπτων αὐτὴν ὁ βασιλεὺς νὰ χάσω τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ἐκδηλώσω πρὸς δέσποιναν τῆς ὑμετέρας ἀξίας, τὸ βαθύτατον σέβας ὅπερ μοι ἐμπνέει. Ὁ Θεὸς ὅμως ἀφ' ἐτέρου μοὶ ἀπαγορεύει ν' ἀποκρύψω πρὸς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Πάσχω ἐκ θανατηφόρου νοσήματος, κυρία! ὁ θάνατός εἶνε ἐντὸς μου καὶ κατατρώγει τὸ στήθος μου· ὁ στρατιωτικὸς θώραξ μὲ κουράζει. Ἐπεθύμουν ν' ἀναπαυθῶ ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὰ βασιλεῖά μου, τόσον ἀκριβὰ κατακτηθέντα, πλησίον τῆς συζύγου μου, ἥτις εἶνε ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς, πλησίον τῶν τέκνων μου, τὰ ὅποια ἤθελα νὰ ἔχω τὸν καιρὸν ν' ἀναθρέψω. Κυρία, ἀγαπῶ τὴν εἰρήνην, προτιμῶ μᾶλλον τὴν φιλίαν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἡγεμόνος, τὸν ὁποῖον θὰ ἠγάπων ὡς πατέρα μου, ἐὰν δὲν μὲ ἠνάγκαζεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ τοῦ δείξω τὴν ἀξίαν μου· ἐπιθυμῶ δὲ τέλος νὰ πιστεύετε εὐλικρινῶς τὰς διαβεβαιώσεις περὶ τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀφοσιώσεως καὶ ὑπολήψεως.

— Φεῦ, Μεγαλειότατε! πρὸς τί νὰ μοῦ καταδεικνύετε ὅλας ταύτας τὰς ἀρετὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἐνῶ μὲ καταδικάζετε νὰ τὰς μισῶ, διότι ἀνήκουσιν εἰς τὸν αὐθέντην, τοῦ ὁποῖου ἐγενόμην ὑποχείριος.

— Εἰς τὸν αὐθέντην! ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος μετὰ ὠχροῦ μειδιάματος ἐξ οὗ οὐτε κἄν συνωφρῶθη τὸ μέτωπόν του· εἶμαι αὐθέντης τόσον ἐφήμερος, ὥστε αὐρίον εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν, οὐτὲ κἄν δὲν θὰ τὸν ἐνθυμεῖσθε πλέον, ἐνῶ θὰ εὐδοκεῖτε ἴσως νὰ ἐνθυμηθῆτε τὸν φίλον σας.

— Εἰς τὸν Ἅγιον Γισλανόν! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία. Θὰ μοῦ ἀποδώσετε λοιπὸν τὴν ἐλευθερίαν;

— Ἐν τῷ ἄμα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὅστις προσεκάλεσε τὸν ὑπασπιστὴν του καὶ τὸν διέταξε νὰ στραφῇ ἡ ἀμάξα.

— "ὦ! Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ μαρκησία συγκεκινημένη ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης, αὐτὴ εἶνε βασιλικὴ πράξις.

— Ἴδού, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς αὐστηρᾶς του φαιδρότητος, ἐκέδησα τοῦλάχιστον τοῦτο ὅτι ἐν μέλος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς τῆς Γαλλίας μὲ ἀπεκάλεσε μίαν φορὰν βασιλέα, ἀντὶ νὰ μὲ ἀποκαλέσῃ πρίγκιπα τῆς Ὁράνζης;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ ὑπασπιστῆς πλησιάσας εἶπε πρὸς τὸν Γουλιέλμον λέξεις τινὰς ὀλλανδιστί. Ταχέια κινήσας ὅπλων ἐγένετο τότε εἰς τὰς τάξεις τῶν στρατιωτῶν, ἐκ τοῦ θορόβου δὲ τοῦτοῦ ἐπτοήθη ἡ μαρκησία, ἥς τὸ βλέμμα ἀφώνως ἠρώτησε τὸν βασιλέα.

— Δὲν εἶνε τίποτε, κυρία, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Γουλιέλμος. Μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι πλησιάζει ἰσχυρὸν ἀπόσπασμά τοῦ στρατοῦ τοῦ κυρίου Λουξεμβούργου, ἀλλ' ἔχομεν καιρὸν νὰ ἐπανέλθωμεν ἡμεῖς μὲν εἰς Χάλην, σεῖς δὲ εἰς Ἅγιον Γισλανόν. Εὐαρεστήθητε νὰ ἐτοιμασθῆτε· ὁ ἡνίοχος εἶνε εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— "ὦ, Μεγαλειότατε, μὲ ὑπερπλη-

ροῦτε εὐγνωμοσύνης· ἐντούτοις ἤθελον νὰ σὰς ζητήσω ἄλλην μίαν χάριν.

— Οὐκ ἔστιν, κυρία.

— Ἐχετε πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, Μεγαλειότατε, διὰ πάσας τὰς ἀνακοινώσεις, αἵτινες ἐπιθυμεῖτε νὰ περιέλθωσιν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ τὰς ὁποίας ὁ ἐχθρὸς, τῆς εἰρήνης, ὁ θανάσιμος ἡμῶν ἐχθρὸς μέχρι τοῦδε ἐμπόδιζεν. Μεγαλειότατε, κάμετέ μου τὴν τιμὴν νὰ πεισθῆτε, ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἔχετε παρὰ τῷ βασιλεὶ μίαν φίλην πλήρη ζήλου, ἐνόσω δὲν πρόκειται νὰ προδοθῆ ἡ τιμὴ καὶ νὰ πάθωσι τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας.

Δεύτερος ἀγγελιαφόρος ἐπλησίασεν εἰς τὸν Γουλιέλμον, ἠκούσθη δὲ εἰς τὴν ἄκραν τῶν ὀλλανδικῶν προφυλακῶν θόρυβος ὡσεὶ προπαρασκευῆς μάχης.

— Εὐχαριστῶ, κυρία· ἡμείφθην γενναίως διὰ τῆς συνεντεύξεως ταύτης, τὴν ὁποίαν ἔσχομεν, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀκριβὰ ἤθελον πληρωσεῖ, ἀφοῦ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐνθέρμως τὴν ἐπόθουν. Διότι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ δύο εἴμεθα οἱ μόνοι ἐν Εὐρώπῃ, οἵτινες δὲν κατελήφθημεν ἢ ἐγκαίρως ἀπηλλάγημεν ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ. Βοηθήσατέ με ἐν ὀνόματι τῆς φιλανθρωπίας, ἐγὼ δὲ θὰ σὰς βοηθήσω νὰ δοξασθῆτε, ἐναντίον ἐκείνου, ὅστις προσπαθεῖ νὰ σὰς καταστρέφῃ.

— ὦ, Μεγαλειότατε, οὐδ' ἐγὼ οὐδ' ὁ βασιλεὺς ἔπρεπε ν' ἀρπαγῆ καὶ νὰ κλεισθῆ εἰς εἰρκτὴν!

— Διὰ τὰ συμφέροντά μου, ἀπήντησεν ὁ Γουλιέλμος, προσιμῶ νὰ μείνῃ ὁ Λουβοᾶ ἐν Γαλλίᾳ. Τὴν καταστρέφει κάλλιον παρ' ὅ,τι θὰ ἔκαμνον οἱ στρατοὶ μου. Ὡς πρὸς ὑμᾶς, ἐννοῶ τὴν ἐπιθυμίαν ἣν ἔχετε νὰ καταστρέψετε ἢ ν' ἀφαιρέσετε τὸ προσωπεῖον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Λοιπὸν διὰ νὰ σὰς βοηθήσω ὅπως καταδείξετε εἰς τὸν βασιλέα τίς εἶνε πραγματικῶς ὁ Λουβοᾶ, θὰ σὰς πέμψω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν, ἀπὸ τῆς αὔριον ἴσως, ἓνα μυστικὸν ἀπεσταλμένον μου, ἓνα φίλον μου, τοῦ ὁποίου ἡ συνεργασία θὰ σὰς εἶνε χρήσιμος. Εὐαρεστήθητε νὰ τὸν ἀποδεχθῆτε εὐμενῶς· εἶνε ἀτυχέστατος ἀνθρωπος καὶ θὰ σὰς συγκινήσῃ διηγούμενος ὑμῖν τὴν ἱστορίαν του. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πρέπει νὰ σὰς ἀφήσω, κυρία· ἄλλως θὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῶ παρὰ τοῦ κυρίου Λουξεμβούργου καὶ μὲ ὄλον τὸν πρὸς τὴν εἰρήνην ἔρωτά μου, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ψαλῆ ἐκ νέου δοξολογία εἰς τὸν ναὸν τῆς Παναγίας ἐν Παρισίοις.

— Νὰ ζήσετε, Μεγαλειότατε, ἐπὶ μακρόν, διὰ τοὺς φίλους σας καὶ διὰ τὴν δόξαν σας. Χαίρετε.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα ὡς βασίλισσα, αὐτὸς δὲ προσέκλινε καὶ τὴν ἠσπᾶσθη μετ' εὐσεβάστου ἀεροφοσύνης ὑπικούου.

Ὁ Γουλιέλμος εἶπε λέξεις τινὰς ὀλλανδιστὶ πρὸς τὸν ἠνίοχον, ὅστις πρὸ πολυλαῦ εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἀμάξης θέσιν του καὶ ἡ ἀμαξία ἀνεχώρησε διευθυνομένη πρὸς τὸν Ἅγιον Γισλανόν.

Ὁ Γουλιέλμος μετὰ τοῦτο ἔδωκε τὰς

δεούσας διαταγὰς καὶ ἡ ὑπ' αὐτὸν φάλαγγ' στραφεῖσα ἐπ' ἀριστερά, βήματι ταχεῖ, ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὰ σκόπη, μηδαμῶς φροντίζουσα περὶ τινῶν πυροβολισμῶν, οὓς ἔρριπτον οἱ ἀκροβολισταὶ τοῦ σώματος τοῦ δουκὸς τοῦ Λουξεμβούργου.

Ν'

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΚΥΜΙΑΣ

Ἡ μαρκησία ἀφύπνισθη ἐκ τοῦ φρικτοῦ ἐκείνου ὀνείρου, νεάζουσα τὸ πνεῦμα καὶ εὐδαίμων ὄσω καὶ ἡ πεντάμορφη τοῦ παρκαμυθίου. Μετὰ τῆς αὐτῆς ἀγαλλιᾶσεως ἀφύπνισθη καὶ πᾶσα ἡ ἀκολουθία τῆς, ὁ ἀκόλουθος, ὁ ἠνίοχος, ὁ θυρωρὸς, οἱ θεράποντες πάντες, οὓς οἱ στρατιῶται τοῦ Γουλιέλμου ἀθορύβως συλλαβόντες καὶ φιδώσαντες εἶχον κλείσει εἰς πλησιόχωρον τοῦ ὑδραγωγείου θόλον καὶ οἴτινες, ἐννοήσαντες μετὰ μίαν ὥραν ὅτι δὲν ἐπετηροῦντο πλέον, ἀπετόλμησαν νὰ ἐξέλθωσιν ὡς μῦς ἐκ τῆς παγίδος καὶ ἐυρέθησαν παρὰ τὴν πύλην τοῦ μοναστηρίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀμαξία τῆς κυρίας τῶν ἐπανάρηστο ὀδηγούμενη ὑπὸ τοῦ ὀλλανδοῦ ἠνίοχου.

Ἐπειδὴ ὅλοι ἐκραύγαζον ταυτοχρόνως καὶ ἐθορύβουν πολὺ διὰ τὸ συμβᾶν τῶν ἡ μαρκησία διέταξεν αὐτοὺς νὰ σιωπήσωσι, ν' ἀποζεύξωσι τοὺς ἵππους καὶ νὰ ὑπάγωσι νὰ κοιμηθῶσιν, ἐπιτάττουσα νὰ μὴ εἴπωσι λέξιν περὶ τῶν συμβάντων ἐπὶ ποινή ν' ἀποδιωχθῶσιν ἀμέσως ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῆς, τὸν δὲ ὀλλανδὸν ἠνίοχον διέταξε νὰ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶσιν.

Ὁ ἀκόλουθος προσέκλινε καὶ ὀδήγησε τὴν μαρκησίαν μέχρι τῶν δωματίων τῆς, ὁ θυρωρὸς ἔκλεισε τὴν θύραν, ὁ Γάλλος ἠνίοχος διέταξε τοὺς ἱποκόμους ν' ἀποζεύξωσι τοὺς ἵππους καὶ βοηθούμενος παρὰ τοῦ θεράποντος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀμφότεροι δὲ ἔπιον θερμὸν οἶνον διὰ νὰ κατανηκίσωσι τὴν φρικίαν, ἣν διαρκῶς ἠσθάνοντο ἀπὸ τῆς στιγμῆς τοῦ δυστυχημάτός των.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἀνελοῦσα τὴν κλίμακα, ἀπέπεμψε τὸν ἐπιστάτην, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Νανῶν, ἣν εἶδεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Φίλη μου, εἶπεν αὐτῇ, ἐτοιμάσέ μου τὴν κλίνην διὰ νὰ κοιμηθῶ.

Ἄλλ' ἡ Νανῶν, ἀντὶ νὰ συγκινήθῃ ἐκ τῆς ὠχρότητος τῆς κυρίας τῆς καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὴν κάθισμα, ἔσπευσε νὰ κλείσῃ ὅλας τὰς θύρας καὶ ἔπεσε γονυπετῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μαρκησίας, τύπτουσα σφοδρῶς τὸ στήθος καὶ ἐκφέρουσα ἀκαταλήπτους τινὰς κραυγὰς, ὡς ἡ μαρκησία, ἀφηρημένη, ἐξέλαβε κατ' ἀρχὰς ὡς συγχαρητήρια ἀποτεινόμενα παρὰ τῆς φιλενάδας τῆς διὰ τὴν θαυμαστὴν ἀπελευθέρωσίν τῆς.

— Κυρία, κυρία! . . . ἀνέκραξεν ἡ δεσποινὶς Νανῶν, ἔλεος! . . . συγγνώμη! . . . Ἐγὼ ἔσφαλα . . . κατεστράφημεν!

— Ἐτρελλάθης; ἀπήντησεν ἡ μαρκη-

σία ἐμμένουσα ἀφελῶς εἰς τὴν πλάνην τῆς, ἀπεναντίας ἐσώθημεν.

— Εἶδετε λοιπὸν τὸν κύριον Λουβοᾶ; εἶπεν ἡ Νανῶν.

— Ἐγὼ; διατί;

— Διότι ἐξῆλθε ματιώδης.

— Ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπ' ἐδῶ.

— Ματιώδης, διατί;

— Οἴμοι! . . .

Καὶ ἡ Νανῶν ἤρχισε νὰ θρηνηῖ ἀπαρηγόρητα.

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη.

— Θὰ ὀμιλήσῃς ἐπὶ τέλους; εἶπεν ἀνήσυχος ἐνταυτῷ καὶ ἐξηρησιμένη. Τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ ὁ κύριος Λουβοᾶ, καὶ διατί ἔφυγε ματιώδης;

— Κυρία, ἐφέλλισεν ἡ γεροντοκόρη ἰκετευτικῶς, συγχωρήσατε τὸ ἀμαρτημά μου. Ἐγὼ ἀφέθην νὰ συγκινηθῶ καὶ ἐπέτρεψα εἰς τὸν νέον νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τὴν νεάνιδα.

— Αἶ, λοιπὸν; . . . ὕστερα; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, ἐνθυμηθεῖσα τὸν Ἰασπίνον.

— Λοιπὸν, ὁ κύριος Λουβοᾶ ἦλθε εἰς τὰς ἐννέα ὥρας καὶ ἐζήτησε νὰ σὰς ἴδῃ. Ἀπήντησα ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχετε ἀναχωρήσει διὰ τὸ στρατηγεῖον τοῦ βασιλέως. Ἡθέλησε τότε νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν ἠγούμενην· ἐγὼ ἀπεποιήθην. Τὴν ἐννάτην ὥραν, τοῦ εἶπον, αἱ θύραι εἶνε κλεισμέναι. Ὁ θόρυβος ἀφύπνισε τὴν ἠγούμενην, ἣ τις κατέβη κάτω. Ὁ κύριος Λουβοᾶ ὠργισμένος ἐζήτησεν ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, ἡ τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἴδῃ.

— Καὶ τὴν εἶδεν; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία ἐναγωνίως.

— Ἡ δεσποινὶς δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει, ἀπήντησεν ἡ Νανῶν.

— Δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει; . . .

— Ἡ ἠγούμενη ἠρεύνησεν εἰς τὸ κελίον τῆς, ἠρεύνησεν εἰς τοὺς κοιτῶνας, ἠρεύνησε παντοῦ . . . ἀλλ' εἰς μάτην!

— Ἀλλὰ σὺ εἰζεύρεις ποῦ ἦτο; ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία τρέμουσα ἐξ ὀργῆς.

— Ναί, ἐψιθύρισεν ἡ Νανῶν.

— Διατί δὲν εἶπες τίποτε; Ποῦ ἦτο ἡ δεσποινὶς Δεσαβιέρ;

— Εἰς τὸ ἐντευκτήριον τοῦ Ἀπομονωτηρίου ἔπρεπε νὰ εἶνε.

— Καὶ δὲν ἔτρεξες νὰ τὴν εἰδοποιήσης;

— ὦ, κυρία! ὑπῆγα μὲ ὄλον τὸ σκοτάδι, μὲ ὄλον τὸν ἀπερίγραπτον τρόμον, τὸν ὁποῖόν μου ἐπροξένουν οἱ παράδοξοι κρότοι, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε εἶχα ἀκούσει εἰς ἐκεῖνο τὸ οἶκμα. Ἐκραξά τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μου ἀπήντησεν. Ἐφοβήθην μήπως ὁ κύριος Λουβοᾶ μὲ παρακολούθησεν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τῆς φυγῆς τῆς. Ἐπέστρεψα ἐγκαίρως καὶ τὸν ἠκούσα νὰ λέγῃ μετὰ φοβερὰν ἀπειλήν:

«— Πολὺ καλὰ! ἐχάθη, ἀλλ' ἡ κυρία Μαιντενῶν θὰ μοῦ τὴν εὕρῃ.»

Ἡ μαρκησία ἔκφρων σχεδὸν ἐξ ὄσων ἠκούε, καὶ δι' ὄν συνεπληροῦντο τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην συμβᾶντα δυστυχῆ-

ματα, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἐσυλλογίσθη.

— Ποῦ εἶνε ἡ ἡγουμένη; ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

— Ἐπανῆλθεν.

— Τί εἶπεν εἰς τὸν μαρκήσιον;

— Ὅτι ἀφεύκτως ἡ κυρία θὰ παρέλαβε τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ εἰς τὴν ἀμαζάν τῆς, ὅτε ἐπορεύθη εἰς τὸ στρατηγεῖον...

— Καὶ ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε μεταβαίνων ἐκεῖ;

— Ἀμέσως.

— Πρὸ πόσης ὥρας;

— Πρὸ ἡμισείας ὥρας.

— Ἐχω καιρὸν νὰ ἐξακριβώσω ἂν αἱ υποψίαί μου ἀληθεύουν, εἶπεν ἡ μαρκησία. Δόσε μου τὸ ἐπανωφόριόν μου, λάβε ἕνα φανὸν καὶ ἀκολούθησέ με.

— Ἀλλά, κυρία...

Ἡ μαρκησία ἀπήντησε μόνον διὰ βλέμματος ψυχροῦ καὶ ἐπιτακτικοῦ. Ἡ Νανῶν τρέμουσα ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ.

Κατῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὸν κήπον διὰ τῆς κλίμακος τῶν ὑπηρετῶν, ὁπόθεν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὰς ἴδῃ.

— Κρύψε τὸ φῶς ὑπὸ τὸν μανδύαν σου, διέταξεν ἡ μαρκησία, καὶ βιάδιζε ἐλαφρά.

Αἱ δύο σκιαὶ διῆλθον ἀθορύβως διὰ τῆς ὀμίλης καὶ τῆς σιγῆς τῶν δενδροστοιχιῶν, ἐρήμων νῦν καὶ τόσῳ πολυανθρώπων πρὸ ὀλίγου.

— Ὁ Λαβερνή, ὁ Λαβερνή! ὁ δαίμων τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς τιμωρίας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία, μόλις θίγουσα τὸ ἔδαφος μὲ τὸ ἐλαφρὸν τῆς βάδισμα, πᾶσα συμφορὰ λοιπὸν αἰωνίως ἐξ αὐτοῦ θὰ μοῦ προέρχεται; Ἀπήγαγε τὴν νεάνίδα καὶ ἦδη ὁ Λουβοὸς τὸ γνωρίζει καὶ ὥρα μετέβη νὰ τὸ εἶπῃ εἰς τὸν βασιλέα.

Ὁ ποῦς αὐτῆς προσέκοψεν αἰφνης κατὰ σωροῦ λίθων ἦτο ἐν τῶν ῥηγμάτων τοῦ ὑδραγωγείου.

— Αὐτὸν τὸν δρόμον ἠκολούθησαν οἱ Ὀλλανδοί, εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἴδου τὸ Ἀπομονωτήριο, ὅπου ὠδήγησα τὸν νέον ἀξιωματικόν τὸν ἀφῆσα εἰς...

Ἡ μαρκησία ἤρπασεν ἐξαίφνης τὴν χεῖρα τῆς Νανῶν.

— Ἀκουσε, εἶπε.

— Μία φωνή! ἐψιθύρισεν ἡ Νανῶν.

— Κἀποιοι προσεύχεται, νομίζω.

— Εἰς τὸ ἐντευκτήριον. Ἄ, κυρία!... κἀποιοὺν βλέπω.

Ἡ μαρκησία ἤρπασε τὸν φανὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς ὑπηρετῆρας τῆς καὶ ὤρμησεν εἰς τὸ ἐντευκτήριον, ὅπου, ἐκ τοῦ φοβεροῦ θεάματος, ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡσεὶ κερφωμένη εἰς τὸ ἔδαφος, ἐνῶ ἡ Νανῶν ὠπισθοχώρησε, καταληφθεῖσα ὑπὸ δεισιδαίμονος τρόμου.

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGODEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ὁ Ροβέρτος παραδιδόμενος εἰς σκέψεις καὶ ἐν τῇ ἀπολύτῳ ἐκείνῃ μοναξίᾳ, σχεδὸν ἐπίστευσεν ὅτι δὲν τοῦ ἔμεινε πλέον ἐλπίς σωτηρίας.

Ἐσκέπτετο ὅτι ὁ Γῶγος θὰ εἶπεν εἰς ἄλλον τινα τί εἶδε, διότι ὁ Γῶγος δὲν ἐδύνατο βεβαίως νὰ ἐνεργήσῃ μόνος, καὶ ἐκείνος θὰ τὸν ἀπέτρεψεν ἀπὸ τοῦ γενναίου, ἀλλ' ἄφρονος σχεδίου του. Παρὰ πάντων ἐγκαταλελειμμένος ὁ Ροβέρτος, ἀπεδέχθη τὴν τύχην του δὲν ὠμίλει πλέον καὶ ἐβίαζεν ἑαυτὸν νὰ μὴ σκέπτεται.

Περίεργον δὲ πρᾶγμα! ἡ μόνη ἰδέα, ἡ ὁποία δὲν τῷ ἐπῆλθεν ἦτο καὶ ἡ ἀληθής. Δὲν ἐσκέφθη ὅτι πιθανόν ὁ Γῶγος νὰ ἐπαθῆ τι.

Ἐδέχθη λοιπὸν ἀδιαφόρως τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ συνταγματάρχου.

Ὁ ἐπιστάτης Βασιλῆς ὁ ἀναγγεῖλας δὲν ἔτυχε ἀπάντησεως, καὶ ὅταν ὁ κύριος Βορισῶφ εἰσῆλθεν ὁ Ροβέρτος ἀπηξίωσεν ὅπως ἐγεροθῆ νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

— Ἐχω τόσον καιρὸν νὰ σὰς ἴδω, εἶπεν ὁ Ρῶσος. Ἡθέλησα νὰ σὰς ἀφήσω νὰ σκεφθῆτε τὰς προτάσεις τὰς ὁποίας σὰς εἶχα ὑποβάλλει. Ἡ κατάστασις ὅμως αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ παραταθῆ. Σὰς εἶχα δώσει διορίαν ἑνὸς μηνὸς καὶ αὐριον ἡ διορία αὕτη λήγει.

Ἦλθα νὰ μάθω ἂν ἀπεφασίσατε νὰ ὁμιλήσετε.

— Ὅ,τι εἶπα ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν μὲ συνελάβατε εἰς τὴν ἐνέδραν σας.

— Ὁφείλω νὰ σὰς πῶ ὅτι ἂν μοῦ ὁμολογήσετε τὸν συνένονόν σας, θὰ ἐλευθερωθῆτε ἀμέσως, καὶ τότε ἐγὼ θὰ σὰς παραστήσω ἀθῶον πρὸ τοῦ κυρίου Δορζέρ.

— Ἐχει πολλὰ θέλητρα ἡ ὑπόσχεσίς σας, ἀλλὰ σὰς λέγω καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶμαι ἔνοχος, ὅτι συνεπῶς δὲν ἔχω συνένονον καὶ ὅτι δὲν ἐξαγοράζω τὴν ἐλευθερίαν μου δι' ὁμολογίας ψευδοῦς.

— Ἐννοῶ τί σὰς ἐμποδίζει. Νομίζετε ὅτι ἡ δεσποινὶς Ἀλικη δὲν εἶνε δυνατόν πλέον νὰ γίνῃ ἰδική σας. Τὸ νομίζετε ἐπειδὴ ἔπαυσεν πρὸ πολλοῦ νὰ σὰς ὀμιλῶ περὶ αὐτῆς.

Θὰ σὰς γνωστοποιήσω λοιπὸν ποῦ εὐρίσκονται τὰ πρᾶγματα.

— Μὴ λαμβάνετε αὐτὸν τὸν κόπον, ὅ,τι καὶ ἂν μοῦ πῆτε δὲν θὰ ἐπιτύχετε τίποτε ἀπὸ μὲ.

— Ἀδιάφορον. Καλὸν εἶνε νὰ μάθετε τί συμβαίνει.

Ἐμείναντες εἰς τὴν συνδιαλέξιν ποῦ ἐκάμαμεν μὲ τὸν κύριον Δορζέρ. Μοῦ ἔλεγε τότε ὅτι ἠθελε νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς τὸν ταμίαν του, τὸν ὁποῖον εἶχε κάμει συνέταχρον του. Τότε ἦτο ἀπλοῦν σχέδιον ἀλλ' ἦδη ὁ γάμος ἀπεφασίσθη Ὁ φίλος

σας Βινιορὸς ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τῆς δεσποινίδος Ἀλικῆς.

Διὰ νὰ σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς δὲν ὑπέθεσα ὅτι τόσον ὀργήγορα θὰ τὸ ἀπεφασίζεν. Ἡ ἀπουσία σας ὅμως τὴν ἠνάγκασε νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν αὐτήν.

Ἐὰν τότε μὲ ἠκούατε ἀπὸ σας ἐξηρτάτο νὰ σταματήσετε τὴν πρόοδον τοῦ ἀντιπάλου σας.

Τώρα τὸ πρᾶγμα θὰ ἦνε δύσκολον τὰ πάντα εἶνε ἀποφασισμένα. Ἡ ἡμέρα τῆς τελετῆς τῶν γάμων εἶνε ὠρισμένη. Κατὰ τὰς ἀρχὰς Φεβρουαρίου ἡ δεσποινὶς Δορζέρ θὰ λέγεται νομίμως κυρία Βινιορῶ.

— Τότε πρὸς τί ἐπιμένετε. Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐμποδίσω τὸν γάμον αὐτόν.

— Ἐχετε ἀδικον. Εἶνε καιρὸς ἀκόμη, διότι ἡ δεσποινὶς Δορζέρ συνήνεσε παρὰ τὴν θέλησίν τῆς. Ὑπεχώρησε μετὰ τὴν προσδοκίαν τόσων ἡμερῶν, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι δὲν ἐνεφανίσθητε διὰ νὰ ἀναίρεσετε τὰς καθ' ὑμῶν κατηγορίας.

Εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ ἐξηγήσετε τὴν σιωπὴν σας. Θὰ πῆτε ὅτι ἀνεχώρησατε ἀπηλπισμένος ἐκ τῆς ἀρνήσεως τοῦ κυρίου Δορζέρ καὶ δὲν ἐγνωρίζατε ὅτι κατηγορεῖσθε. Ἄλλως τε εἶνε πολὺ εὐσχημον τὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ ἡ κλοπὴ εἶνε γνωστὴ εἰς τρία ἢ τέσσαρα άτομα.

Θὰ προσθέσετε πρὸς τούτοις ὅτι ἤλθατε ν' ἀναίρεσετε τὴν καθ' ὑμῶν κατηγορίαν. Θὰ πῆτε ὅτι τὰ ἐμάχητε ὄλ' αὐτὰ ἀπὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρεται γιὰ σὰς, ἀπὸ τὸν ὑπηρετήν ἐκείνον ἔξαφνα, ὁ ὁποῖος ἦτο παρῶν ὅτε ἀνεκαλύφθη ἡ κλοπὴ, ἕνα παιδί πολὺ ἔξυπνον καὶ λέγεται Γῶγος, θαρρῶ.

Εἰς τ' ὄνομα τοῦτο ὁ Ροβέρτος ἔσχεν ἐλαφρὰν κίνησιν μὴ διαφυγοῦσαν τὴν προσοχὴν τοῦ συνταγματάρχου.

— Καὶ σὰς λέγω γι' αὐτὸ τὸ παιδί, ἐπειδὴ ἐνδιαφέρεται γιὰ σὰς, ἐπανελάμβεν ὁ κύριος Βορισῶφ. Φαίνεται πῶς σὰς εἶδε ὅταν ἐμβαίνατε ἐδῶ, ἐπειδὴ ἦλθε καὶ σὰς ἐζήτησε κατόπιν καὶ εἶδε καὶ ἔπαθεν ὁ θυρωρὸς διὰ νὰ τὸ διώξῃ.

— Ἄν ἐγνώριζε πῶς εἶμαι αἰχμαλώτος ἐδῶ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, δὲν θὰ τὸ ἐφύλαττε μυστικόν. Θὰ τὸ ἔλεγεν εἰς τὸν φίλον μου Βινιορὸν καὶ ἴσως καὶ εἰς τὸν κύριον Δορζέρ. Καὶ θὰ εὐρίσκατο ἕνας ἀνθρωπος τίμιος νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς σας.

— Πιθανόν ὅτι τὸ παιδί ἐκείνο θὰ τὸ ἔλεγεν, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἔπεσε καὶ ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του. Παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνῃ. Ἐμείνεν ὅμως καὶ θὰ μείνῃ αἰωνίως ἠλίθιος.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ροβέρτος ὠχρίασεν. Ἐνόησεν ἤδη διατί ὁ Γῶγος δὲν ἐπανεφάνη.

— Σὰς τὸ λέγω αὐτὸ διὰ νὰ μὴ σὰς λικνίσῃ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ σωθῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί. Τοῦ εἶνε πλέον ἀδύνατον νὰ σὰς βοηθήσῃ.

Ἄ αὐτὸ μ' ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰπῆτε ὅτι ἐκείνο τὸ παιδί σας ἐγνωστοποίησε τί λέγεται διὰ σας. Ἐμπορεῖτε ὅμως νὰ πῆτε ἕνα ἄλλον, τὸν

Εἰς τὸ προσεχές:

ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Ἀφήγημα.